

INDRUKKEN

VAN DEN HOOFDREDACTEUR

„Het lot der religie in 1933 beslist“ (I)

DE „BESBOSJNIK,“ HET GEÏLLUSTREERD orgaan der Godloozen in Rusland, richt zich tegen het werk van den Zendingsbond „Licht im Osten,“ dat volgens dit Blad een verbazingwekkende activiteit ontwikkelt op het gebied van godsdienstige propaganda, met de woorden: „Studeert maar voort, duifjes, studeert maar! Tracht maar los te komen uit de antichristelijke omkneling, opdat ge daarmee uw vijand zoudt overwinnen! Wij weten, dat in het jaar 1933 over de geheele kapitalistische bende een ontzettend, beslissend en onherroepelijk gericht zal komen. De krachtontplooiing van den socialistischen opmarsch, het omzetten van onze landhuishoudkunde, de economische opbloei en de collectiviseering der landbouwbedrijven, het vestigen van de dictaturen van het proletariaat onder de leiding der communistische partij — dit alles zal in het jaar 1933 het lot der religie beslissen.“

De leus van het jaar 33: weg met den Christus! is dus nu voor 1933 geworden: weg met den godsdienst!

Dit laatste blijkt óók duidelijk uit de wijze, waarop onlangs Stalin het vraagstuk van de godsdienstvrijheid belichtte.

„Godsdienst is een tegenstander van de wetenschap,“ schreef hij naar Amerika. „De partij kan dus niet onverschillig staan tegenover den godsdienst. Er zijn gevallen, dat leden van de partij de volle ontwikkeling van de anti-religieuze propaganda remmen; zulke leden moeten dan buitengesloten worden, want voor hen is geen plaats in de partij!“

De godsdienstvrijheid, die de communisten beloofden, is dus niets dan bevrijding van allen godsdienst! En tot bereiking van deze bevrijding wordt elk middel gebruikt; óók dwang, óók gevangenis en dood, óók uitzetting van alle andersdenkenden uit de partij en uit Rusland!

TER BEVORDERING VAN BIJBELKENNIS

Koopcontract.

Gen. 23 : 17: Alzoo werd de akker van Efron, die in Machpéla was, dat tegenover Mamre lag, de akker en de spelonk, die daarin was, en al het geboomte, dat op den akker stond, dat rondom in zijn gansche landpale was gevestigd.

DEZE REGEL, WAARIN ZOO NAUWKEURIG HET verkochte wordt aangeduid, is ongetwijfeld een zin uit het origineele koopcontract.

Ook in Abrahams tijd werden deze reeds opgemaakt. Ze werden geschreven op kleitafels, die daarna in de zon gedroogd werden. Om dit officieele contract ging een enveloppe van klei, waarop aan de buitenzijde ook weer het contract geschreven was.

Aan die buitenzijde kon nog wel eens wat veranderd worden, een cijfer b.v. of het kon beschadigd worden of afslijten. Door dan de enveloppe te verbreken, had men nog steeds het ongeschonden contract over.

Alles nauwkeurig op te nemen was zeker noodig. Waren de om een akker staande vruchtboomen b.v. niet met name genoemd, dan kwam zeker de vorige eigenaar in den herfst, om de vrucht te oogsten; wèl den akker, maar niet de boomen had hij verkocht.

Een dergelijk koopcontract komt ook voor in Jer. 32.

198

DE OPGAANDE LIJN

16)

DOOR J. SMELIK

Eigenaardig, dat er nù opeens een zweem van belangstelling ligt èn in Tine's oogen, èn in Tine's uitvallen: „Om je wèèr te laten beleedigen? Ik zou mijn hoofd niet voor den tweeden keer willen stooten!“

Tot nòg toe — het is nu een week of vier geleden — was Tine vrijwel apathisch tegenover allerlei wat er in de gemeente gebeurt. Ik moet zelfs voorzichtig zijn, want toen ik haar vertelde, dat er bij Boerrigter een kleine geboren was, raakte zij er geheel door van streek. O, wat was de vertrekking van haar bleek gezicht intens-smartelijk..... Wat lag er een wereld van verkropt leed in den blik, die mij uit haar diepliggende oogen trof. Geen wonder, de jonge Boerrigter is een half jaar voor ons getrouwd, en nu de eerste! Waarom zij wel, wij niet? Zoo heb ik het me afgevraagd, even slechts, maar ik weet, dat zij van die vraag niet los kan komen; het is alles nog in opstand in haar diepste zelf.....

Overigens leek zij steeds afwezig, wanneer ik haar een en ander vertelde, ze antwoordde haast niet meer dan met ja of neen.

Nu zeg ik zoeven tegen haar:

„Ik denk, dat ik vanmiddag weer 's naar Ploegsma ga, ik moet hem toch eens te spreken zien te krijgen.“

Voor een week of zes ben ik, daar ik de belofte aan juffrouw Ploegsma wilde inlossen, naar de hoeve gegaan, om met Ploegsma te gaan praten.

Ploegsma was echter niet te voorschijn gekomen, hij had door den knecht laten zeggen, dat er een veulen geboren moest worden, en dat hij onmogelijk dominee kon ontvangen, want hij kon niet van het paard weq.

Daar de boerin dien middag met de auto naar de stad was, trof ik het niet, en moest ik onverrichter zake terugkeeren. Den volgenden dag kreeg ik een boodschap van haar, of ik even komen wilde. Het speet haar vreeselijk, dat 't zoo geloopt was. Ik vroeg haar, of haar man werkelijk niet had weggekund, waarop zij zeide: „Och, ik geloof 't wel, 'k denk, dat hij dit als een schitterend voorwendsel heeft aangepakt. Maar probeert u het nog eens.“

Met die belofte was ik weggegaan.

Toen was onze groote teleurstelling gekomen en dat heeft vertragung gebracht.

Nu ik het zeg, blijkt dit een prikkel te zijn, die haar even wakker roept uit haar verdooving.

„Nou,“ antwoord ik haar, „ik wou het nog één keer probeeren. Ik weet, dat de boerin vanmiddag thuis is, en hij waarschijnlijk ook. Misschien lukt het nù, om met hem aan den slag te komen.“

„Als je je maar niet laat trappen!“ zegt Tine, met iets van de oude energie in haar stem. „Jij behoeft de minste niet te zijn.“

„In zeker opzicht moet ik wèl de minste zijn. Hoe meer ik er over nadenk, hoe meer ik geloof, dat juffrouw Ploegsma gelijk heeft: ik heb hem verkeerd aangepakt, ik had 't zachter moeten doen.“

„Nu goed.“ Even maakt haar hand het bekende, lusteloze, afwerende gebaar van de laatste weken,